

VEJLEBOGEN

2010

Årbog for Byhistorisk Selskab for Vejle

Vejlebogen bevæger sig i to af årets artikler til det tidligere Børkop Kommune. Nærmere bestemt Hvidbjerg, hvor Ellen Rasmussen har tilbragt sommeren i mange år og kan berette meget om sommerlandet Hvidbjerg før i tiden, og også Munkebjerg får en beskrivelse, idet Vigand Rasmussen indvier os i historien om de kunstnere, der har fundet inspiration på Munkebjerg. Men vi er skam også i Vejle – i Christian Poulsens beskrivelse af vanskelighederne med at få opstillet Sigurjón Ólafssons skulpturer på Rådhuset, i Gerda Christensens beskrivelse af, hvordan det var at bo på et tørreloft i Strandgade i begyndelsen af 50'erne, Johs. Rahbeks beskrivelse af, hvordan det var at komme fra landet og begynde skolegang på Kirstine Seligmans Skole og i Poul Ulrich Jensens artikel om boghandlere i Vejle, hvor bl.a. den berømte forfatter Herman Bang er en vigtig person. Aase Thomsen har tegnet et portræt af Offersen, en kendte stenhugger mm. i Vejle i slutningen af 1800-årene, og Vibeke Kruse portrætterer en af byens kendte erhvervskvinder, nemlig Inga Christensen, der slog sig op på småkager. Endelig drager vi til Grejsdalen og følger Skrædderbakkens udvikling fra udflugtssted til spejdercenter. Vigand Rasmussen behandler årets begivenheder, og Jørgen Gram Christensen præsenterer en liste med årets lokale litteratur. Tak til forfatterne for deres ord, og til Vejle Amts Folkeblads fotografer, der velvilligt har stillet deres billeder til rådighed for begivenhedsdelen. God fornøjelse med læsningen.

Vejlebogen udgives af Byhistorisk Selskab for Vejle, der har til formål at udbrede kendskabet til og interessen for Vejle og omegnens historie. Foruden Vejlebogen udgiver selskabet andre historiske bøger, og der arrangeres lokalhistoriske foredrag og lignende for medlemmerne. Personligt medlemskab og firmamedlemskab tegnes hos sekretariatet på Vejle Stadsarkiv, Enghavevej 2, Vejle, tlf. 76 81 20 00, e-post: vba@vejle.dk.

Vejlebogen 2010 har modtaget støtte fra:

Konsul Oswald Christensens Mindefond

Den Jyske Sparekasse

Jyske Bank

Vejle Arbejdsgiverforening

Vejle Kommune

Copyright: Forfatterne og Byhistorisk Selskab for Vejle

Udgivet af Byhistorisk Forlag, Vejle

Redaktion: Søren Brunbech, Vigand Rasmussen og Poul Porskær Poulsen

ISBN: 978-87-90086-53-4

Sats og tryk: Schweitzer A/S

Forsiden: Chr. Balche: Marine med sejlskibe fra Vejle Fjord. 1898. Privateje. Billedet var til salg på Kunsthallens auktion i februar 1992, men køberen af maleriet er redaktionen ukendt. Chr. Balche var en af Munkebjerg-malerne, der udsmykkede en væg i hotellets spisesal med et trefløjet marinebillede. (Fotograf: Keld Jensen, Vejle Kunstmuseum)

Beretning fra Sommerlandet Hvidbjerg 1942-2009

Ved kommunesammenlægningen 2007 blev de tilstødende landkommuner lagt sammen med Vejle. Heriblandt Børkop Kommune med de rekreative områder Munkebjerg og Hvidbjerg. Jeg vil her fortælle om livet på Hvidbjerg, "der var engang." Hvidbjerg hørte først under Gårslev, der indgik i Børkop Kommune ved kommunesammenlægningen i 1970.

Familien Rasmussen køber sommerhus

Jeg begynder her min barndomsberetning i 1942, hvor damptoget fra Vejle rullede ind på Børkop Station: Ud steg familien Rasmussen, min mor, min søster Ruth, min tante fra Horsens, som altid var hos os søn- og helligdage, og så mig selv, otte år gammel. Vi gik den korte strækning ad vore dages Jernbanegade om hjørnet til bager Sørensen's forretning. Fru Sørensen var enke og havde en søn hjemmeboende, der drev bageriet sammen med moderen. De voksne blev budt på kaffe og en enkelt småkage. Forretningen var påskelukket, der var ikke en krumme brød, da vi blev vist rundt i det mest rene bageri, også set med barneøjne. Grunden til vort besøg var, at fru Sørensen havde sit sommerhus på Hvidbjerg til salg til en pris af kr. 5.500.

Bageren havde tilmed benzintildeling, så de kørte os ud til Hvidbjerg, hvor vejen dengang var grusbelagt og meget ujævn. Vi kom til købmand Mikselsens forretning, hvor vi drejede ned ad en markvej, der endte på en plads, hvor vi steg ud. Min mor gik de få skridt ad havegangen hen foran huset og udbrød: "*Dette er det skønneste sted på Jorden.*" Foran lå Vejle Fjord og udsigten til Trelde Næs, Æbelø, Juelsminde, Fakkegrav, Rosenvold. Bageren sagde, "*Vil De slet ikke se Huset, Fru Rasmussen?*"

Der var skodder for facaden, så vi blev lodset ind gennem en lille lukket gård, ind i et pænt køkken med indlagt koldt vand og hvidskuret køkkenbord. Der stod et petroleumskomfur, som ikke kunne bruges, da al brændstof var rationeret. Vi kom ind i en pæn stue med blå og gule bondestuemøbler. Væggene var ligeledes holdt i de svenske farver, der var en dobbelt dør ud til en åben veranda, når skodderne blev fjernet, og der var to køjerum: et med to køjer og en seng, og et rum med fire køjer.

I gården, der stødte op til en garage, var der et gammeldags "DAS," som min mor efter købet tapetserede med forsider fra alle ugeblade, "Tidens Kvinder", "Hjemmet" m fl., i lighed med "Grisehandleren" i "Matador."

Det skal siges, at 5.500 var mange penge dengang, så vi havde betænkningstid, da der var mange huse til salg, bl.a. "Toppen." Så vi var atter med toget, denne gang til Brejning, hvor avlsforvalter Eick holdt med sin jumpe. Vi "jumpede" ud til Hvidbjerg for at se hans hus, der lå på lejet jord, prisen var 2.500, og huset bestod af en lille stue, med et forhæng, hvor tre køjer stod skjult, og udsyn til hustagets hanebjælker. Der var en lille åbning til "køkken" med et bord med et primus på. Min mor

"Det skønneste sted på jorden," som Ellens mor udbrød om "Svalereden." (Børkop Lokalhistoriske Arkiv)

takkede nej til købet. Det skal her med, at den lille hest fra jumpen græssede på et stykke eng imedens. Denne eng blev senere mit elskede sted, og ved gravning fandt jeg en halv hestesko; hvem ved om den tilhørte den lille hest fra jumpen?

Min mor købte det første hus, hun så på, og da det var beboet af svaler, blev det døbt "Svalereden." Der var krig og sparetider, så der blev opsat et sparekomfur i garagen, hvorpå der blev lavet det meste mad, bl.a. pandekager. Brændsel var det småt med, så vi fyrede med sammenrullede aviser, hvor der kun blev bundet en knude på. Siden fik vi spritapparater i køkkenet, der gav et lille blus, og endelig kom flaskegassen, hvilket var en stor hjælp i det daglige.

Købmandsforretningen

Vi havde let til købmand; det var fru Mikkelsen der drev handelen, medes M. Mikkelsen var murermester. Fru Mikkelsen var overflittig, stod op kl. 2 om

natten og bagte 80 franskbrød og sigtebrød i to komfurovne, som kunne bage seks brød ad gangen.

På Hvidbjerg fandtes ikke el før 1947; det var en oplevelse for de fastboende, og en stor lettelse. Lys over det hele, elovn i køkkenet, røremaskine, vaskemaskine og siden tv. Familien Mikkelsen var en storfamilie med syv sønner og to døtre. Den ældste datter var gift med tømrer og skurvognsfabrikant Dalsgård, fem sønner blev murere, Robert blev siden arkitekt, Søren møbelsnedker, Henning og Svend forblev murere, Hans tømrer og skurvognsfabrikant i Fredericia. Preben var bankuddannet i Børkop og ansat i Landmandsbanken i Fredericia, for siden at vende tilbage til at blive omegnschef i Den Danske Bank i Børkop. Børge var ved landbruget. Tinne var den yngste, og hjalp moderen i forretningen i en årrække.

Der var så stort familiesammenhold, at havde man et ærinde der efter lukketid, fandt man de fleste bænket rundt om det store bord i køkkenet, hvor man drøftede dagens begivenheder, medens Fru Mikkelsen æltede dej til franskbrød med hænderne i en kæmpe stor zinkbalje, hvor det skulle stå til hævnning.

Bankmanden Preben kunne man også finde sidende på trappestenen, og spille på sin harmonika. Det var ren idyl.

I skoleferien var der stor søgning til forretningen; alle skulle have franskbrød og sigtebrød. Midt i det hele dukkede en fastboende op, hun hed Bøllette, og hun ville sælge en kurvfuld friske æg, som hun sikkert fik byttet med købmandsvarer.

På den eneste stol i forretningen sad skolelærer Ravn fra København. Han kom mest for at sludre, og tog det lang tid, før han fik opmærksomhed, slog han i gulvet med en gammel kroget stok og

råbte højt: "MARIE, nu skal du høre." Fru Mikkelsen svarede på trods af, at hun var ved at veje mel, gryn, sukker eller kaffe af på sin messingvægt med små og store lodder. Ravn var pensioneret lærer og boede i et lille hus ved stranden, som af gode grunde hed "Ravnereden."

Sommerhusene på Hvidbjerg har alle deres historie. Vores blev som sagt døbt "Svalereden" og lå på nuværende Marius Mikkelsensvej lige bag købmand Mikkelsens forretning. Ved siden af os boede fru August Hansen i "Cacacana," derefter slag-

termester Germann Andersen og familien Henning Hansen i huset "GEA." På den anden side af os boede cykelhandler Jeppesen i "KIS," derefter familierne Karstensen og Strøjer Sørensen i "Vacatio." Der var en idyllisk markvej til vore huse.

En vandring ad Hvidbjergvej

Vi går nu ad Hvidbjergvej, og den første man mødte på en bænk, var en gammel morlil, købmand Mikkelsens mor, som boede på aftægt hos sin søn

Siddende købmand Mikkelsen. På bænken hans datter Tinne. Billedet er taget ved "Svalereden."

Fru Drotten har taget rokken med ud på Lille Klit. (Børkop Lokalhistoriske Arkiv).

og svigerdatter. Det fortælles, at hun kun havde tilladt sin søn at bygge købmandsforretningen, hvis de ikke trådte i hendes grønkal.

Overfor lå der et stråtækt hus, hvor Rigmor og Ejner Christoffersen boede. Her købte vi kartofler og nymalket mælk, da de havde en jerseyko.

Der var meget lidt handel på stedet; vi gik rundt på gårdene og købte slagtede kyllinger, et sted

solgte de solbær, et andet sted hindbær, vi selv skulle plukke, men så kogte min mor rødgrød, også kaldet "Klargrød," da saften blev siet fra. Det smagte vidunderligt.

Vi går nu mod "Lille Klit," hvor "Klithuset" stadig ligger overfor; det er den gamle rytterskole, som er genopbygget herude. Der boede tusindkunstnerinden Gerda Drotten, som ernærede sig ved salg af grøntsager, kartofler og frugt fra marken bagved huset. Hun havde hundekennel for hvide pudler. De hed bl.a. "FIP" og "FUP." Vi købte min første puddel "Pivs" der. Hun havde fem geder, der ofte græssede på "Lille Klit." Der var et hav af kaniner, en gris der hed "Mathies," og derudover underviste fru Drotten i klaverspil, esperanto, tysk, engelsk, fransk og vævning. Hun udstillede også på "Den Permanente" i København. Jeg lærte selv at væve der, og vi gik til grøftekanterne om efteråret og plukkede skarntyde og pileurt, som så blev kogt med, så garnet blev farvet gult.

På sine ældre dage åbnede fru Drotten en afholdsrestauration, hvor jeg hjalp til uden min mors viden. Da hun opdagede det, var det slut for mit vedkommende. Senere flyttede fru Drotten til Folkerup.

Vi fortsætter vor vandring ad Hvidbjergs gade, på højre hånd lå huset "Bildebo" ejet af familien Billeschou i Vejle, herefter lå "Ty i Ly" og "TIPS." Herefter tre ens huse, der blev bygget i 1925 af købmand August Hansen i Vejle, slagtermester Germann Andersen i Vejle, og det tredje ejedes af købmand Brix i Fredericia. Derefter lå "Annekset," hvor der var værelser til hotellets ansatte.

På den store plads mellem træerne (der var der dengang) var der holdeplads for rutebilerne, da de begyndte at køre helt derop. Her lå tre kiosker: Den

store med is, sodavand, slik og meget andet for turisterne, fra en lille rød kiosk handlede grønthandler Grøn fra Mørkholt med friske grøntsager fra haven. Sidst men ikke mindst lå der en lille gul kiosk fra Slots Is, hvor man kunne træffe Hvidbjergs original, Jens Borlev. Han var en personlighed for sig; han boede på et værelse på gården bag Hotel "De tre Vande." Borlev elskede at fortælle sine soldaterhistorier, for da han var ung, da var der soldater til, som han sagde.

En dag inviterede min svoger Borlev ind at se Fredericia Kasserne. Det blev en oplevelse for livet for ham. Borlev havde træben, og da vi kom til Hvidbjerg var benet, som man ser piraterne i serierne, men senere fik han sko på. Det fortælles, at han en julenat havde drukket, og i mørke skød genvej ad nuværende V-Borgvej, men faldt i sneen og benet frøs af ham, da han ikke blev fundet før næste dag. Borlev klippede trods dette hæk for folk for to kroner og en øl eller en kop kaffe, og så kom alle soldaterhistorierne igen. Han endte sine ældre dage på et plejehjem i Nørre Åby på Fyn, og han blev næsten 100 år.

Over for alle kioskerne ligger stadig "Lille Eje," bygget af Købmand I.C. Sørensen fra Vejle, herefter huset "Mindebo" også kaldet "Anna Ruth."

"Ørnereden" lå på samme side og var bygget i to etager af Brødrene Larsen fra Vejle. Da vi kom til Hvidbjerg, var der et særpræg ved stedet. Hver morgen under krigen blev flaget hejst, et kor sang "Der er ingen ting der maner," om aftenen ligeså "Fra himlen er du faldet, du Danmarks helligdom." Alle viste ærbødighed over for Dannebrog; vi så det, når turen gik forbi om aftenen. Der lå også huset Langseth, bygget af Jensen, Hotel "Vium" i Vejle. "JUKI" var ejet af en maler fra Vejle, og så kom

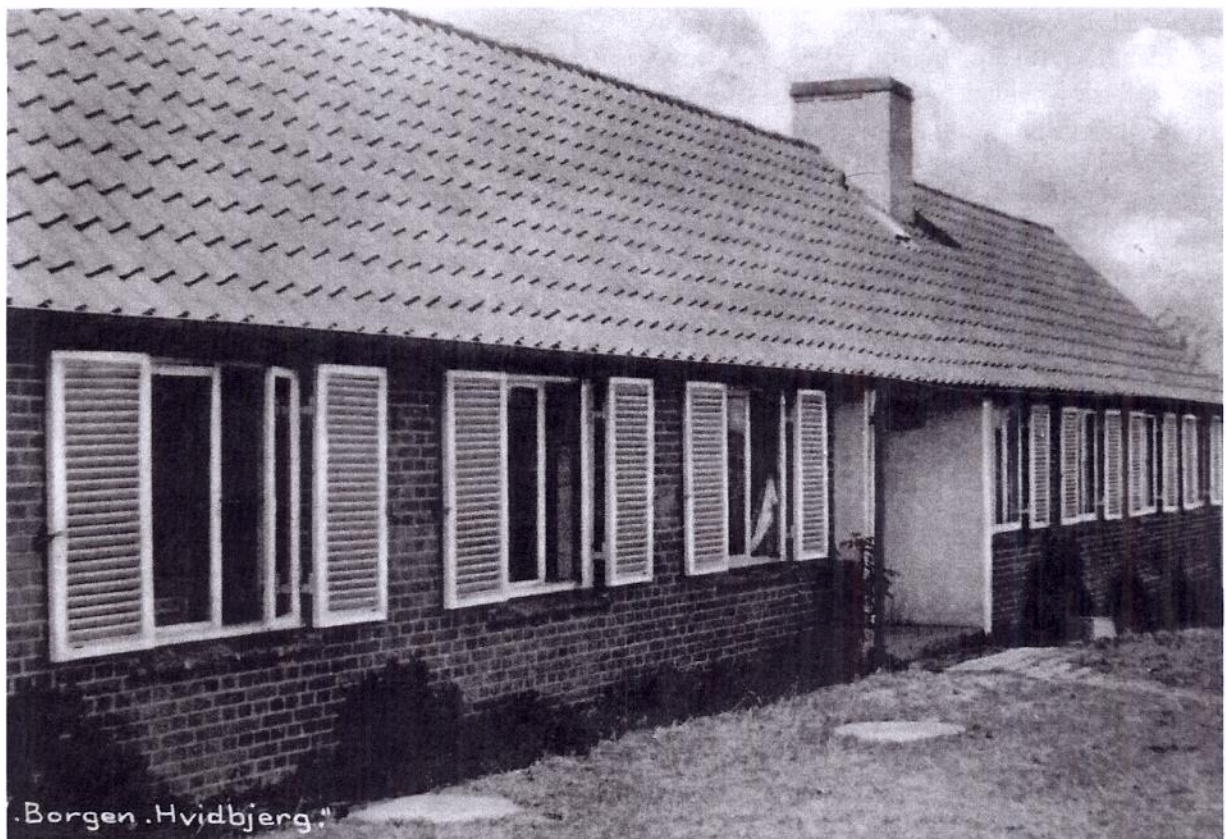
"Strandbjerg." Det hus dvæler vi ved; her logerede kunsthandler Andersen, som bad til Vorherre hver aften, at hans hus ikke skulle falde i vandet (det hænger der stadig), selv om det lå yderligt. I garagen holdt han om aftenen maleriudstilling, og på et tidspunkt åbnede han og hans kone en smørebødsforretning, hvor folk fra sommerhusene købte lækker pålæg.

Huset blev senere overdraget til hans første kone og hendes mand, Kunsthandler Hjortsig. Ved siden af ligger huset "KNOLDEN," bygget af Direktør Meinertz, Vejle Slagteri. Fruen sad ofte på trappen og pillede bær og ordnede kartofler. Huset bebos i dag af ejendomshandler Ingo Mortensens søn hele året.

I plantagen

Går man ned mod plantagen, lå der engang en teltplads med en pumpe i midten. Her var en blå kiosk i vor tid, som beboedes af bager Yde Bertelsens forældre. De solgte enkelte stænger wienerbrød med fluer på, husker jeg; vi måtte en gang i ly der i regn og tordenvejr. Der var et lille rum med to køjer, og et lille bord med en primus på, det var deres ferie og dagligdag på Hvidbjerg. Senere byggedes "Campinghuset," som Ingrid og Vagn Christensen overtog i 1972-1992 og drev med flid og stor dygtighed.

I plantagen var der ikke megen bebyggelse. I mange år var det mest på Bechsvej og Hvidbjerghusvej. "Hvidbjerghus" er flyttet hertil fra Fredericia, i en årrække beboedes det af forfatteren Finn Gerdes, senere af Karen Dalsgård (datter af købmand Mikkelsen). Overfor står Hvidbjergstenen, mindsten for Arkitekt Jespersen, som i sin tid fik

V. Borgen, Hvidbjerg (Børkop Lokalhistoriske Arkiv).

Hvidbjerghus flyttet her til stedet. Verset på stenen er af Johannes Jørgensen:

Guldspurven kvidrer fra gran til gran
Og Støren fløjter i linde,
Vejle Fjord blåner og blinker i sol,
I sol ser jeg Hvidbjerg skinne.

Længere ude i plantagen ligger "Kirken," der var beboelse for slagter Parmo Sørensen, hvis forretning var åben i ny og næ, idet han kørte landture

med hestevogn med kød. Det fortælles, at han ofte vejede tommelfingeren med kødet.

På Fladstranden byggedes en bagerforretning v/ fru Stols. Den lå på hjørnet af Hvidbjergvej og Strandhusvej, og her havde jeg ofte ærinde på Tværvej, hvor jeg besøgte Else og Axel Andersen i "Fiskerbo." De var hyggelige mennesker, der forstod at pynte op med levende lys i haven om aftenen. En gang for år tilbage, det var blevet sent, og

de ville køre mig hjem, så vi pludselig månen bygge bro til Trelde Næs, Jeg udbrød: "Andersen, Andersen, der er ild i æ vand"; den måtte jeg høre for længe. De boede lige bag kolonien "Børnenes Vel." På Strandhusvejen boede også fru Holst, som vi kendte og besøgte.

Hansens gård

I tankerne går jeg nu tilbage ad Hvidbjergvej. Ud for nummer 100 hvor købmand Mikkelsens boede, fortsættes ad vejen mod nord, hvor der lå en lille gård, hvor Marry og Christian Hansen boede. Deres gård lå på den anden side af vejen, og de drev det første afholdshotel. Ovre i stalden havde de to heste, "Prins" og "Lis" hed de, som arbejdede i marken, når der var brug for dem. De var meget velplejede heste; det var et stort øjeblik, når de blev spændt for vognen med agestole på, og turen gik gennem hele Hvidbjerg ned til landevejskrydset mod Fredericia, nuværende Egeskovvej. Ofte ventede vi gæster, der skulle hentes, og var der plads på vognen, fik jeg lov til at få turen med gennem hele Hvidbjerg. Det var et stort øjeblik for mig.

I stalden havde Hansens foruden hestene to køer, grise og katte. En gang var der killinger, og jeg ville gerne have en, men den kradsede, og de puttede den i en pose, så jeg kunne forevise den for min mor, men svaret vedrørende kat var et stort nej, så jeg måtte returnere kræet.

En pinse, vi flyttede ud, havde Hansens ting opbevaret for vinteren i deres sal, og hvad der også stod midt i salen, var et pyntet juletræ, selvfølgelig uden en nål på. Det var et syn, vi aldrig glemte, og alle talte om. Samme pinse gik vi tur ned ad gammel Strandvej, der lå et gult Hus, der hed "Ravns-

holdt," og alle døre stod åbne, folk gik ud og ind. Vi gik efter, minsandten om der ikke også stod et pyntet juletræ, så på Hvidbjerg varer julen til pinse.

Uvejr, brand og konformation

Man siger, at Hvidbjerg er stedet, hvor vindene vender, og det onde vejr aldrig når ud, men ingen steder kan det lyne og tordne som på stedet her, idet havet trækker uvejret horisonten rundt.

I 1947 oplevede vi det frygteligste vejr, vi var tre i huset, der sad med overtøj på til kl. 3 om natten med en hylende hund under sengen. Det skal siges, at vi havde ikke lys indlagt, men himlen var totalt oplyst af lyn, og vore store piletræer lå som palmer ned mod stranden Kl. 3 lød der pludselig trin i gruset; det var købmand Mikkelsen, der dristede sig ud for at se, hvordan vi havde det og spurgte, om vi ville op til dem resten af natten, men da var uvejret næsten ovre. Han fortalte, at der brændte en gård, det var "Randsgård" langt herfra, men ved at gå ud til hækken kunne vi se flammehavet.

Det blev ikke den eneste brand, vi oplevede på stedet. Samme år brændte Købmand Bjeritsgårds forretning, der var med stråtag, ved et flaskegasuheld. I 1968 brændte Hotel "De Tre Vande," i 1972 brændte Købmand Mikkelsens tidligere forretning ved påsketid, pinsen samme år brændte "Gimle." Jeg så det fra mit køkkenvindue, at flammerne fløj ti himlen. "Gimle" var tidligere børnekoloni, som var omdannet til veldreven restaurations, men den blev aldrig genopbygget. Der havde været stråtag på, den lå idyllisk med den fineste udsigt til Æbelø, Trelde Næs og indsejlingen til Vejle Fjord.

Gårslev Kirke er et kapitel for sig. Kirken er i

"Gimle," Hvidbjerg. (Børkop Lokalhistoriske Arkiv)

mine øjne den smukkeste landsbykirke, jeg kender. Som 9-årig blev jeg så betaget af dens store røde tårn, at jeg udbrød: "Der vil jeg konfirmeres," og da jeg holdt på mit, fik jeg min vilje. Jeg tog to gange om ugen med rutebilen til præst, som det hed. Undervisningen foregik i Pastor Fonsbøls spisestue; vi var kun 15 konfirmander, det foregik ved vintertid, for der var ikke konfirmation om efteråret. Da havde man ikke tid på landet, for børnene skulle hjælpe i marken, om efteråret tage kartofler op og hjælpe med høsten.

De vordende konfirmander fik en dag lov til at

se kirken nøje, ringe med klokken og få forklaret, at Gårslev Kirke er bygget i tre afdelinger i ca. året 1200. Der har været to indgange, i nordsiden for kvinderne, i sydsiden forbeholdt mændene. Præstetavlen var interessant, idet der er nævnt pastor Ole Kierstein Olesen, som havde været præst i Horsens og havde konfirmeret min mor der. Det fortælles, at Pastor Olesen red rundt på en hvid hest i Gårslev og omegn for at komme rundt på husbesøg; det var det eneste transportmiddel dengang. De ældre derude fortæller, at pastoren var kommet ind i et særlig religiøst hjem, og de bød ham på kaffe. Da den blev

serveret, var den lidt tynd, og han udbød, "her mangler hverken tro eller håb, der mangler kun bønner."

Før konfirmationen holdt Pastor Fonsbøl forældrekomsammen i præstegården, og min mor deltog. Her mødte hun provst Bjerring fra Sønderborg, Fonsbøls svigerfar, han kom oprindelig fra Horsens, og min mor havde gået i søndagsskole hos ham, da hed han Kandidat Bjerring, så det var et gensyn efter de mange år og tilfældighedernes spil.

Den 3. april 1949 oprandt, og min søster måtte køre konfirmandpigerne i bil fra præstegården til kirken, da regnen øsede ned, og imens stak Pastor Fonsbøl genvej med drengene iført paraplyer. Det var et stort øjeblik, da Pastor Fonsbøl førte sit konfirmandhold op ad kirkegulvet to og to. Vi slap ikke Gårslev landsbykirke så let, da min søster og svoger blev viet der i 1950, og jeg var forlover ved deres bryllup.

I 1952 kom deres lille datter til verden, og selv-

Ellen med sin første puddel "Pivs" og hunden "Trolld" i sommerhuset på Hvidbjerg.

følgelig gik turen atter til Gårslev Kirke, hvor der var høstgudstjeneste og barnedåb. Hun fik navnet Susanne; solen skinnede ind ad de smukke gamle vinduer på de opstillede neg og det yndige barn, som jeg som moster var fadder til. Årene er gået, og Susanne er nu praktiserende læge i København.

Dette er beretningen om min barndom og ungdom på Hvidbjerg.

I 1960 købte jeg selv et lille hus, som jeg døbte "Pax," tæt ved feriekolonien V-Borgen, som jeg først havde den glæde at samle ind til i Vejle i 1950, og bo ved siden af. Men at opleve dens nedrivning i 2006 gjorde ondt i en gammel vejlenser. Det skal med her, at navnet V-Borgen står for sejrstegnet, Victory.

Men på V-Borgensvej lå mange små huse. Det første hus på hjørnet hed "Bunkelow," herefter kom "Bittebo," "Vivian" samt "Hevi" som min nærmeste nabo, efter mit kom "Højbo" og V-Borgen. Sidst i rækken lå "Sabina" og "Marina." Efterhånden er der bygget flere større huse, som med tiden må overgå til en ny beretning om Hvidbjerg "der var engang."

Her slutter jeg mine oplevelser fra årene 1942-2009.

Ellen Rasmussen er forhenværende bevillingshavende for Vejle Pølsevogne.